

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ
ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΛΑΡΙΣΑΣ
(ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ ΤΟΥ 1958)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΥ...
Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΡΡΕΝΩΝ ΛΑΡΙΣΑΣ
134 ΧΡΟΝΙΑ ΔΡΑΣΗΣ, ΠΡΟΟΔΟΥ ΚΑΙ ΓΝΩΣΗΣ

Η ιστορία και η σημερινή παρουσία του Α΄ Γυμνασίου Άρρένων Λάρισας στην ύπηρεσία της μάθησης είναι μιά μακροχρόνια διαδρομή, η οποία ξεκινά από τή χρονιά της άρχικης του ίδρυσης –τό 1889– και είναι συνεχής από τότε για 134 χρόνια (έπαψε νά είναι αϋθύπαρκτο τό 1981).

Τό Α΄ Γυμνάσιο Άρρένων Λάρισας αποτέλεσε και άποτελεί ένα ιδιαίτερα σημαντικό κομμάτι τών εκπαιδευτικών πραγμάτων της πόλης μας διά 134 χρόνια, έδρασε και δρᾶ σάν παράγοντας προόδου, άπόκτησης γνώσεων και συσσώρευσης άναμνήσεων, συμβάλλοντας στή μόρφωση χιλιάδων Λαρισαίων μαθητών, για όλους όσοι πέρασαν από τά θρανία του.

Παλιότερα μάλιστα ήταν μόνο τό σχολείο –και η οικογένεια– τά κύρια στοιχεία διαπαιδαγώγησης τών παιδιών, ενώ σήμερα τά έχουμε όλοι μας περάσει στίς όθόνες της τηλεόρασης, του ύπολογιστή, του κινητού και τάμπλετ μέσω τών Facebook, Instagram, Twitter, Tik-Tok κ.ά.

Και όταν λέμε ιστορία του Α΄ Γυμνασίου Άρρένων Λάρισας, προφανώς δέν άναφερόμαστε μόνο σ΄ αυτό καθαυτό τό κτίριο της Ήπειρου και Άνθίμου Γαζή, αλλά και στή μαθητική κοινότητα –μαθητές και καθηγητές– και στο πνεύμα της μαθητικής ζωής περασμένων χρόνων.

Μαζί του συνδέθηκαν τὰ ὄνειρα, οἱ φιλοδοξίες καί οἱ ἐλπίδες τῶν μικρῶν μαθητῶν, πού μέ τὰ ἐφόδια καί τίς γνώσεις, πού ἀποκόμισαν ἐκεῖ, ἀνοίξαν ἔπειτα τὰ φτερά τους γιά νά κερδίσουν μία θέσι στή ζωή. Ἀνταποκρίθηκε στήν ἀποστολή του, πρόσφερε καί προσφέρει στή μαθητική κοινωνία, δημιουργῶντας μιά παράδοση στήν παραπέρα ἀνέλιξη τῶν ἀποφοίτων του.

Τό Α΄ Γυμνάσιο Ἀρρένων Λάρισας ἔγραψε τή δική του ἱστορία. Τήν ἔγραψαν οἱ καθηγητές πού δέν δίδαξαν μόνο γνώσεις, ἀλλά γαλούχησαν τόν χαρακτήρα καί τήν ψυχή τῶν χιλιάδων μαθητῶν τους. Ἀπό τήν ἴδρυσή του, μέ διαρκῶς αὐξανόμενο κύρος, ἐφοδίασε τούς μαθητές του μέ πολλές σημαντικές πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες γιά τή δύσκολη πορεία τῆς ζωῆς τους. Εἶχε καί ἔχει τήν καταξίωση, κάνοντας –ὅσο ἦταν δυνατό– το χρέος του ἀπέναντι στούς μαθητές του καί στήν κοινωνία τῆς πόλης μας.

Σ' ὅλη τήν πολυκύμαντη διαδρομή του ἡ προσφορά τοῦ Α΄ Γυμνασίου στή Λάρισα καί τούς Λαρισαίους, στήν παιδεία, τόν πολιτισμό καί τήν κοινωνία, ὑπῆρξε σημαντική ἀπό τότε πού ἡ πόλη δέν ἦταν παρά ἓνα μεγάλο Τουρκοχώρι μέχρι τότε πού ἔγινε μιά σύγχρονη μεγαλούπολη.

Εὐχή καί ἐλπίδα ὅλων μας, εἶναι νά συνεχίσει νά γράφει τήν ἱστορία του, ἔσαεί.

Τό «Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΡΡΕΝΩΝ» ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Τό Α΄ Γυμνάσιο Ἀρρένων Λάρισας ἰδρύθηκε τό 1889, ἐπί πρωθυπουργίας Χαριλάου Τρικούπη, 8 χρόνια μετά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Λάρισας, τῆς πρωτεύουσας τῆς Θεσσαλίας.

Ὁ Χαρ. Τρικούπης, ἕνας ἀπό τούς ἀξιότερους πολιτικούς τῆς νεότερης Ἑλλάδας, ἔγινε ἀναμορφωτής τῆς καθυστερημένης τότε χώρας.

Πίστευε ὅτι μιά πολιτεία ἂν θέλει ν' ἀνταποκριθεῖ στόν ἱστορικό της ρόλο, ἂν θέλει νά ὑπηρετήσει τόν τόπο καί τόν λαό, δέν φθάνει μόνο νά ἐξασφαλίσει τή λειτουργία τοῦ πολιτεύματος, ἀλλά ἔχει καί τό ὕψιστο χρέος νά διασφαλίσει τήν παιδεία, σέ βάθος χρόνου.

Τό Α΄ Γυμνάσιο Ἀρρένων Λάρισας εἶναι ἀπό τὰ ἀρχαιότερα τῆς Θεσσαλίας καί ἰδρύθηκε (τό 1889) μέ τίτλο «Γυμνάσιον ἐν Λαρίσι». Κατά τό πρῶτο ἔτος λειτουργίας του περιελάμβανε τρεῖς τάξεις μέ σύνολο 114 μαθητῶν:

Α΄ Τάξη: 43 μαθητές, Β΄ Τάξη: 32 μαθητές καί Γ΄ Τάξη: 39 μαθητές καί μέ γυμνασιάρχην τόν Δημ. Γερολάζο. Δήμαρχος τῆς Λάρισας τότε ἦταν ὁ Διονύσιος

Γαλάτης, ό 4ος κατά σειρά μετά τήν άπελευθέρωσή της, τό 1881, και ό πληθυσμός τής Λάρισας ήταν 11.961 κάτοικοι.

Έπί δημαρχίας του θεμελιώθηκε και τό «Δημοτικό Πολιτικό Κουτλιμπάνειο Νοσοκομείο», τό όποιο μπορεί νά θεωρηθεί τό μεγάλο έργο τής ζωής του.

Άπό τήν ίδρυσή του και για 40 χρόνια (μέχρι τό 1929) λειτούργησε ως τετρατάξιο Γυμνάσιο μέ μιά μικρή διακοπή τής λειτουργίας του τό 1897, λόγω του Έλληνοτουρκικού πολέμου.

Άπό τό έτος 1928 έως τό 1939 λειτούργησε ως έξατάξιο Γυμνάσιο μέ τίτλο «Γυμνάσιο Άρρένων Λαρίσης» και από τό 1939 λειτούργησε ως όκτατάξιο Γυμνάσιο μέ τίτλο «Α΄ Γυμνάσιο Άρρένων Λαρίσης».

Άπό τό σχολικό έτος 1956-57 άρχισε ή λειτουργία του «Πρακτικού» τμήματος στην προτελευταία τάξη (Ζ΄ τάξη) και έτσι από τό σχολικό έτος 1957-58 λειτούργησαν δύο τμήματα: «πρακτικής κατεύθυνσης» και «κλασσικής κατεύθυνσης».

Μάλιστα στό πρακτικό τμήμα του Α΄ Γυμνασίου μετεγγράφονταν και οι μαθητές και μαθήτριες από τά δύο άλλα Γυμνάσια –Β΄ Άρρένων και Θηλέων– επειδή σ΄ αυτά δέν λειτουργούσαν πρακτικά τμήματα.

Άπό τό σχολικό έτος 1979-80 ή Α΄ τάξη λυκείου είναι πλέον μικτή –Άρρένων και Θηλέων– και από τό σχολικό έτος 1981-82 τό Α΄ Γυμνάσιο Άρρένων Λαρίσης παύει νά υπάρχει και τό έργο του συνεχίζεται από τό 1ο Γυμνάσιο και τό 1ο Ένιαίο Λύκειο Λάρισας. Τέλος, σήμερα αυτό τό έργο συνεχίζεται από τό 1ο Πειραματικό Γυμνάσιο Λάρισας και τό 1ο Πειραματικό Λύκειο Λάρισας.

Για πολλές δεκαετίες τό Α΄ Γυμνάσιο ήταν τό μοναδικό σχολείο Β΄θμιας Έκπαίδευσης στον Νομό και ένα από τά λίγα που υπήρχαν στη Θεσσαλία. Σ΄ αυτό φοιτούσαν μαθητές απ΄ όλο τον Νομό, τή Θεσσαλία αλλά και από τήν Κεντρική Ελλάδα.

Τό Α΄ Γυμνάσιο, άκόμη και σε χρόνια δίσεκτα και πέτρινα, κατάφερε πάντοτε νά λειτουργεί ως χώρος παιδείας και πολιτισμού, κατόρθωσε νά γαλουχήσει σπουδαιούς επιστήμονες, άξιους πολιτικούς, ταλαντούχους καλλιτέχνες και συγγραφείς, επιτυχημένους έμπόρους, επαγγελματίες και επιχειρηματίες, οι όποιοι άργότερα θά έπαιρναν στά χέρια τούς τά ήνία τής κοινωνίας.

Άπό τά θρανία του πέρασαν και άνθρωποι έλάσσονος φίμης αλλά μείζονος άξίας που βγήκαν στον άγώνα τής ζωής μέ έφόδια τό ήθος, τήν έντιμότητα και τήν άξιοπρέπεια, που σφυρηλατήθηκαν και άποκτήθηκαν στό σχολείο τους, τό Α΄ Γυμνάσιο.

Στίς αίθουσές του δίδαξαν κορυφαίοι εκπαιδευτικοί λειτουργοί που τύγχαναν άναγνώρισης και σεβασμού σ΄ όλη τήν πόλη για τό έργο τους.

*Έκδρομή του Α΄ Γυμνασίου στά Τέμπη (9-5-1958).
Διακρίνονται ο γυμνασιάρχης Γ. Πιτσινός
καί ο καθηγητής Μαθηματικών Γ. Μερμύγκης.*

Τό Α΄ Γυμνάσιο εἶχε καί ἔχει αὐξημένο κύρος καί καταξίωση, κάνοντας – ὅσο τό δυνατόν– τό χρέος του ἀπέναντι στούς μαθητές του καί τήν κοινωνία τῆς πόλης μας. Πάντοτε τό παιδαγωγικό καί ἐπιστημονικό ἐπίπεδο τῶν διδασκόντων ἦταν ἀρκετά ὑψηλό καί μεταξύ τους συγκαταλέγονται καί μορφές τῶν γραμμάτων ὅπως οἱ Ἀχ. Τζάρτζανος, Ἀντ. Σακελλάριος, Γεωρ. Ζούκης, Θεοδ. Ἀξενίδης κ.ἄ.

Τό Α΄ Γυμνάσιο συνεχίζει τό ταξίδι του στή γνώση, ἐνῶ ὁ χρόνος μέ τί δική του δυναμική σφράγισε τόν χῶρο καί τήν πόλη, μέ γεγονότα πού ἄφησαν τά ἴχνη τους στήν Ἱστορία.

Μέσα στίς αἰθουσές του, στόν μαυροπίνακα ἡ ἄσπρη κωωλία ἔγραφε ἀτελείωτα χρόνια γνώσης. Καθηγητές, Γυμνασιάρχες, Καθηγήτριες, Μαθητές, ἐκεῖ ἔδωσαν τό ραντεβού μέ τί μάθηση καί τήν ἱστορία ξετυλίγοντας τό δικό τους κουβάρι γιά τήν πόλη καί τήν Ἑλλάδα.

Συνεχίζει καί σήμερα τό Α΄ Γυμνάσιο, μέσα στόν πυρετό τῆς ἐξέλιξης, τό μακρú ταξίδι τῆς γνώσης.

*Οί μαθητές τῆς Δ' τάξης τοῦ Α' Γυμνασίου
Διακρίνονται οἱ καθηγητές Ἀχ. Παπαδοῦλης (Φιλολόγος)
καί Ἀπ. Καμπούρας (Μαθηματικός).*

Η ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΟΥ

Τό Γυμνάσιο ἔχει δικό του διδακτήριο, τό ὁποῖο ἀνεγέρθηκε τό 1933 μέ δαπάνη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, σέ οἰκόπεδο πού παραχώρησε ὁ Δῆμος Λάρισας μέ ὁμόφωνη ἀπόφαση –Ἀρ. 99 τῆς 18ης Ἰουνίου 1929– τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Ἀνεγέρθηκε χάρι σ' ἓνα μεγαλόπνοο πρόγραμμα, ἀνέγερσης σχολικῶν κτιρίων πού ἐφάρμοσε ὁ τότε Ὑπουργός Παιδείας Γεώργιος Παπανδρέου.

Ἡ ἀνέγερση ἔγινε ἐπί τῆς τρίτης Δημορχιακῆς θητείας τοῦ Μιχαῖλ Σάπκα (1929-1934), ἐνῶ ἀρχιτέκτονας του ἦταν ὁ Πάνος Τριανταφυλλίδης, διπλωματοῦχος ΕΜΠ.

Ἡ δημοπρασία γιά τήν ἀνέγερση εἶχε ὡς τελευταίους μειοδότες τούς μηχανικούς ἀπό τόν Βόλο, Καστόπουλο καί Κοντοστάνη. Μάλιστα τό Δημοτικό Συμβούλιο Λάρισας, τόν Μάρτιο τοῦ 1933, ἀποφάσισε τήν σύναψη, ἀπό τό Ταχυδρομικό Ταμειτήριο, δανείου 1.500.000 γιά τήν ἀποπεράτωση τοῦ κτιρίου, ἐπειδή τά χρήματα γιά τήν ἀνέγερση ἐξαντλοῦντο.

Πρόκειται γιά ἓνα τυπικό κτίριο τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς του Μεσοπολέμου στήν Ἑλλάδα, καί τό μοναδικό διδακτήριο πού ὑπῆρχε τήν ἐποχή ἐκείνη στήν πόλη τῆς Λάρισας. Τότε ἡ Λάρισα κάνει ἄλλατα στήν καθολική της προστά-

θεια νά εὐθυγραμμιστεῖ μέ τήν ἐποχική πρόοδο καί τόν πολιτισμό, στήν περίοδο τοῦ Μεσοπολέμου.

Τό διδακτήριο εἶχε ἐπαρκῆ ἀριθμό αἰθουσῶν, γραφείων, ἐργαστήριο Φυσικῆς καί Χημείας, μεγάλη αἴθουσα ἐκδηλώσεων καί βοηθητικούς χώρους. Εἶχε μεγάλο προαύλιο καί κατά τούς σεισμούς ἐλάχιστες ζημιές μόνο ὑπέστη.

Τά ἐγκαίνια τοῦ κτιρίου τοῦ Γυμνασίου καί ἄλλων δημοτικῶν σχολείων ἔγιναν τό φθινόπωρο τοῦ 1933 παρουσία τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Παιδείας Γεωργίου Παπανδρέου.

Στά χρόνια τῆς Κατοχῆς, τό σχολεῖο ἐπιτάχθηκε ἀπό τά Γερμανικά στρατεύματα Κατοχῆς, πού τό χρησιμοποίησαν σάν Στρατηγεῖο καί Ἀστυνομικό Μέγαρο.

Στό διδακτήριο τοῦ Α΄ Γυμνασίου Ἀρρένων στεγάστηκε γιά ἀρκετά χρόνια καί τό Β΄ Γυμνάσιο Λάρισας ἕως ὅτου ἀποκτήσει τό δικό του διδακτήριο (τό 1939).

Ἀπό τό 1978 τό Α΄ Γυμνάσιο Λάρισας στεγάζεται σέ νέα πτέρυγα, ἡ ὁποία χτίστηκε δυτικά, στή συνέχεια τοῦ παλιοῦ κτηρίου, ἐνῶ ἀπό τό 2004 ἡ πτέρυγα αὐτή γνώρισε καί νέα ἐπέκταση.

Ἀπό τήν ἰδρυσί του, τό Α΄ Γυμνάσιο Ἀρρένων, μέ διαρκῶς αὐξανόμενο κύρος, ἐφοδίασε τούς μαθητές του μέ πολλές σημαντικές πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες γιά τή δύσκολη πορεία τῆς ζωῆς τους.

Στίς δεκαετίες τοῦ '50, '60 καί '70 ἡ αὐξηση τοῦ μαθητικοῦ δυναμικοῦ ἦταν ἐντυπωσιακή. Τό σχολεῖο ἔφτασε νά ἔχει κάποτε σχεδόν 1.000 μαθητές.

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΕΠΟΧΗΣ «Στην Ἰθάκη τῶν σχολικῶν μας ἀναμνήσεων»

Ζωντανές, γιά ἐμᾶς τούς παλαιότερους ἀποφοίτους τοῦ Α΄ Γυμνασίου Ἀρρένων Λάρισας, εἶναι ἀκόμη οἱ μνήμες τῆς μαθητικῆς ζωῆς, σημεῖα ἐπαφῆς, μέ τήν ἀσπρόμαυρη ἱστορία τῆς κοντινῆς ἀλλά καί ἀπρόσιτης δεκαετίας τοῦ 1950-60.

Τότε πού τό πηλίκιο ἦταν περίπου νόμος καί πού τό σκασιαρχεῖο στό Ἀλκαζάρ, τό Φρούριο ἢ τά «Γκιόλια» ἦταν ὑπόθεση ὁμαδική.

Τότε πού μιά ἐκδρομή στόν σταθμό Πυργετοῦ ἢ τά Τέμπη ἀποτελοῦσε «γεγονός» γιά τά σχολικά δρώμενα.

Ἀναμνήσεις πού μᾶς ξαναγυροῦν νοερά καί μᾶς καθίζουν στά παλιά ξύλινα θρανία, μᾶς κάνουν ν' ἀναπολοῦμε τά ὄμορφα καί ἀνέμελα χρόνια τοῦ σχο-

λείου. Γυρίζουν πίσω το ρολόι του χρόνου και με αγάπη μας θυμίζουν τά παιγνίδια, τίς έκδρομές και τίς τρέλες τῆς νιότης.

Τά χρόνια πού ἀποτέλεσαν και τήν ἀποφασιστική περίοδο πού «ώρμασε» τήν τότε γενιά, τούς νέους της ἐποχῆς ἐκείνης πού «σφράγισε» «διά βίου» τήν παιδική και ἐφηβική ψυχή τους, ἐπηρέασε και διαμόρφωσε τόν χαρακτήρα τους, χαρίζοντας ὡς ἓνα βαθμό και τόν κατοπινό δρόμο πού ἀκολούθησε ὁ καθένας.

Κάθε ἀπόφοιτος τοῦ Α΄ Γυμνασίου Ἀρρένων ἀναπολεῖ τά σχολικά χρόνια, πού ἦταν γεμάτα ἀπό ὁμορφες –ἀλλά και δύσκολες στιγμές– και τώρα μετά ἀπό μεγάλο διάστημα μέ νοσταλγία τίς σκεφτόμαστε.

Και ποιός δέν ἀγανάκτησε ὡς μαθητής κάτω ἀπ’ τó βάρος τῶν σχολικῶν ὑποχρεώσεων! Πολλοί ἔλεγαν τότε ὅτι περιμέναν πῶς και πῶς τήν ἡμέρα πού θά τελείωσαν και θά ἀπαλλάσσονταν ὀριστικά ἀπό τó διάβασμα.

Κι ὅμως, οἱ περισσότεροί ἀπ’ αὐτούς, μόλις λίγα χρόνια ἀργότερα, ἔφεραν στό μυαλό τους μέ νοσταλγία τó ἀγαπημένο τους σχολεῖο. Τά θρανία μέ τίς λογις-λογις φιοῦρες πού σκάλιζαν ἐπάνω τους ὅταν, ὄντας ἀφηρημένοι, δέν παρακολουθοῦσαν τήν παράδοση τῶν μαθημάτων, τούς καθηγητές – ἄλλοτε αὐστηροῦς κι ἄλλοτε γεμάτους συγκατάβαση και καλοσύνη, τά παρατσούκλια πού τούς ἔδιναν, τά «σκονάκια» γιά νά «περάσουν» τó μάθημα, τά γέλια στους διαδρόμους και τά πειράγματα στό διάλειμμα, τίς σκανταλιές, τά παιγνίδια μέ τούς συμμαθητές...

Στιγμές ὁμορφες πού, ὅταν τίς ζοῦμε, δέν ἐκτιμοῦμε τήν μοναδικότητά τους, ἀργότερα ὅμως ἡ καρδιά τίς ἀποζητᾷ.

Ὡς μαθητές, θεωροῦμε τó σχολικό βάρος ἀσήκωτο, δέσμευση πού περιορίζει τόν ἐλεύθερο χρόνο μας γιά παιγνίδι και ἐξόδους.

Κι ὅμως, ἐκ τῶν ὑστέρων διαπιστώσαμε ὅτι ἐκεῖνα ἦταν ἀληθινά τα καλύτερά μας χρόνια. Εἶχαν ζωντάνια, ἀνεμελιά και τρέλα.

Φυσικά τότε δέν μᾶς φαίνονταν ὅλα τόσο ρόδινα, ἀλλά ἦταν σίγουρα μιά ἀτμόσφαιρα μαγική. Ὑστερα ἦρθε ἐκείνη ἡ ...πολυπόθητη ἡμέρα και τó σχολεῖο τελείωσε, και ὁ καθένας ἔφαξε νά βρεῖ τόν δρόμο του. Εἶναι τó σχολεῖο πού τούς ἔπλασε ὡς ἄτομα ἀλλά και πού κυρίως τούς ἔδεσε μεταξύ τους μέ δεσμά ἀκατάλυτα. Δεσμά ἄδολης μαθητικῆς ἀγάπης και τó συναίσθημα ὅτι συνθέτουν ὅλοι μαζί ἓνα ὠραῖο σύνολο. Τήν πρώτη τους κοινωνία.

Ἐμεῖς ὑπήρξαμε μαθητές τοῦ Γυμνασίου σέ μιά ἐποχή πού τó Δημόσιο Σχολεῖο στεκόταν πολύ ψηλά στή συνείδηση τῶν μαθητῶν, τῶν γονέων και ὀλόκληρου τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἦταν ὁ θεσμός μέ εὐρύτατη λαϊκή καταξίωση και κοινωνική ἀποδοχή.

Σκασιαρχείο; (2-5-1958)

*Χ. Κυπρίτσος, Ι. Καραναστάσης, Γ. Τσιάμης, Β. Ευαγγέλου,
Σ. Μπαρμπούτης, Κ. Μαχούχας, Αν. Μπίλης, Δ. Διαμαντᾶς.*

Ζήσαμε τό σχολεῖο μας ὅταν ἡ πειθαρχία ἦταν ἀδιαπραγμάτευτη, οἱ ἐπιτυχίες στά πανεπιστήμια κανόνας καί ἡ κοινωνική του δραστηριότητα ἔντονη, μέ ἀποτέλεσμα τί μεγάλη του φήμη. Ἡ συνταγή τῆς ἐπιτυχίας του ἦταν ἀπλή. Ἡ βαθμολογική αὐστηρότητα, ἡ πειθαρχία καί ἡ ἀξιοποίηση ὅλων των δυνατοτήτων τῶν μαθητῶν ἦταν τά μέσα μέ στόχο τί μόρφωσή τους. Καί βέβαια ὅπου δέν ἔπειθε ὁ λόγος, ἔπιπτε... ἡ ράβδος.

Τά μαθητικά μας χρόνια εἶναι ἴσως μιά ἀπό τίς ὠραιότερες διαδρομές τῆς ζωῆς μας. Μιά διαδρομή πού ὅλοι θέλουμε νά τήν ξαναδιανύσουμε. Νά αἰσθανθοῦμε ξανά νά ἐνισχύεται ἡ αὐτοεκτίμησή μας καί νά τονώνεται ἡ διάθεση γιά ἐξέλιξη καί πρόοδο καί νά μᾶς προσφέρεται προοπτική, ἐλπίδα καί προσδοκία.

Οἱ ἀναμνήσεις τῆς σχολικῆς ζωῆς δέν χάνουν ποτέ τό ἦθος καί τήν ἀξιόπρέπειά τους, ἀφοῦ εἶναι καμωμένες ἀπό ἀθωότητα, ἀλληλεγγύη, ἀνιδιοτέλεια καί φιλία, ἀξίες τεράστιες καί ἀμείωτες.

Μᾶς ἔδωσε τό σχολεῖο μας εὐκαιρίες καί δυνατότητες νά ἀναπτύξουμε δεξιότητες καί νά γίνουμε καλύτεροι. Μᾶς ἔδειξε τόν δρόμο τῆς προόδου, τῆς ἀνέλιξης καί κοινωνικῆς καταξίωσης. Ἀκολουθήσαμε αὐτόν τόν δρόμο μέ προσπάθεια, ὄνειρα καί αἰσιοδοξία.

Οἱ καθηγητές μας δέν μετέδιδαν σέ ἐμᾶς τοὺς μαθητές τους μόνο γνώσεις, ἀλλά μᾶς μεταγύρισαν τό ἦθος τους, τήν εὐγένειά τους, τήν γενναιοδωρία καί τήν εὐαισθησία τους.

Παρέλαση του Α΄ Γυμνασίου (1957)

«Τα μαθητικά μου τά χρόνια δέν τ' αλλάζω μέ τίποτα. Θά ἔδωνα τά πάντα νά γινόμευα παιδί...», λέει ἡ μπαλάντα τοῦ Νίκου Καρβέλα (1988). Εἶναι γεγoνός ἀναμφισβήτητο, πού ὅσο δύσκολα καί νά ἦταν αὐτά, ὁμωσ ἦταν τά καλύτερα, τά πιά ξέγνοιαστα. Ἔχουν χαραχθεῖ βαθιά στή μνήμη μας καί ὅταν τ' ἀναπολοῦμε μᾶς γεμίζουν νοσταλγία καί τόσα συναισθήματα.

Ἀναπολοῦμε τά περασμένα, ἀνέμελα καί ὁμορφα μαθητικά μας χρόνια καί μέ τί βοήθεια τῆς μνήμης πού ἔχει τί δύναμη νά ἐξωραΐζει τό παρελθόν εἶναι μερικά πράγματα πού τό μυαλό μᾶς κρατάει ἄσβεστα, μέσα στή ροή τοῦ χρόνου γιατί τά θεωρῶ βάρη ἀντοχῆς καί πάλης, γιά τόν ἀγώνα τῆς ζωῆς. Εἶναι ἀφορμή νά θυμηθοῦμε, ὄχι μόνο τίς ἐξισώσεις, τούς τύπους καί βαθμολογίες, ἀλλά κυρίως τίς ὁμορφες στιγμές πού περάσαμε μέ τούς συμμαθητές μας τότε.

Τό Γυμνάσιό μας εἶχε κύρος, κοινωνική ἀποδοχή, ἀκτινοβολία.

Ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι ἀντιμετωπίζαμε παλαιότερα πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες καί ἐλλείψεις, ἀπ' ὅτι σήμερα, μέ τήν ἐπικρατοῦσα ἠθική, πνευματική καί οἰκονομική κρίση. Ἐκατοντάδες μαθητές του, πού ἀποφοίτησαν, διακρίθηκαν καί διακρίνονται σέ κάθε τομέα τῆς ἐπαγγελματικῆς τους ἀπασχόλησης. Συναντοῦμε καί σήμερα πολλούς ἀπ' αὐτούς, πετυχημένους γιατρούς, ἐπιχειρηματίες, δικηγόρους, καθηγητές, ἐμπόρους, Πανεπιστημιακούς καθηγητές, πρῦτανη, Διευθυντές Τραπεζῶν, Ἀνώτατους Ἀξιωματικούς των Ἐνόπλων Δυνάμεων καί Σωματίων Ἀσφαλείας κ.ἄ.

Άνοιγοντας τώρα ένα νοσταλγικό παράθυρο, νά γυρίσουμε πίσω στο παρελθόν, μιά γλυκιά επιστροφή στά νεανικά μας χρόνια, νά θυμηθούμε όλοι πραγματικές συνθήκες, τότε πού οί ίδιοι, εμείς, ήμασταν διαφορετικοί, όπως διαφορετική ήταν καί ή Λάρισα.

Νά θυμηθούμε όλοι μας πολλά άπ' τά παλιά καί νά άναπολήσουμε γιά όλα όσα μοιραστήκαμε στά μαθητικά μας χρόνια. Νά έχουμε μιά άνέλπιστη «συνάντηση» μέ τά νεανικά μας χρόνια, γιά μιά περίοδο πού όσο δύσκολη καί άν ήταν, ήταν όμως ή καλύτερη, ή πιό ξέγνοιαστη. Νά «συναντηθούμε» μέ φίλους καί συμμαθητές, ξανά μετά τόσα χρόνια, φέρνοντας στί μνήμη όσα είχαμε ζήσει καί αισθανθεί όταν νέα παιδιά, όλοι μας, ήμασταν συμμαθητές του Α΄ Γυμνασίου Άρρένων Λάρισας.

- Νά μās θυμίσει όχι τόσο τήν άγωνία των έξετάσεων καί τό άγχος των μαθημάτων όσο τīs έκδρομές, τīs άποβολές καί τά πρώτα χτυποκάρδια.

- Τά ύπαιθρια μαθήματα πού γίνονταν στό Άλκαζάρ (1954) λόγω του μεγάλου σεισμού.

- Τά συλλαλητήρια εκείνης τής εποχής γιά τό Κυπριακό καί τά γεγονότα τής Κωνσταντινούπολης (1955).

- Νά διαμαρτυρηθούμε γιά τήν έκτέλεση, τό 1956 καί 1957, Κυπρίων μαθητών άπό τούς Άγγλους.

- Νά χαρούμε καί νά καμαρώσουμε, σάν νά ήταν προσωπική του καθενός επιτυχία, του συμμαθητή μας Μίνου Πουλτσάκη, ό όποιος κατέκτησε τό πρώτο Πανελλήνιο Βραβείο τής Έλληνικής Μαθηματικής Έταιρίας.

- Τό πρωτοποριακό γεγονός γιά τήν εποχή εκείνη, πού έπτά κοπελιές έσπασαν τό εκπαιδευτικό «κατεστημένο» καί εντάχθηκαν στό πρακτικό τμήμα του Α΄ Γυμνασίου Άρρένων. Ήταν άσυνήθιστο νά ακολουθοϋν γυναίκες τί θετική κατεύθυνση καί νά εισέρχονται σέ κάποιους κατ' έξοχήν άνδροκρατούμενους χώρους!

- Ήτσι, τό πρακτικό τμήμα τής Ζ΄ τάξης του σχολείου μας έγινε τό πρώτο μικτό τμήμα σέ δημόσιο σχολείο τής πόλης μας, είκοσι χρόνια πριν άπό τήν διά νόμου καθιέρωσης τής «μικτοποίησης» των σχολείων.

- Νά βρεθούμε καί πάλι στήν άτμόσφαιρα των γυμναστικών επιδείξεων στό Άλκαζάρ, τής πρωινής προσευχής, τούς άγώνες στό προαύλιο των σχολείων στίς ξύλινες μπασκέτες καί στά κάγκελα γιά σάμαλι, παγωτό ή καρυδόπιτα – «Λούλουμ».

- Οί γυμναστικές επιδείξεις περιελάμβαναν γυμναστικές άσκήσεις Άρρένων καί Θηλέων, άσκήσεις άκρικής καί άγώνες στίβου, μέ κανονικές βαθμολογίες

στά αγωνίσματα ώστε ν' αναδειχθεί τό Γυμνάσιο-Πρωταθλητής.

- Τήν παρέλαση σέ κάθε Έθνική γιορτή, τούς χορούς τών μαθητριών στήν Κεντρική πλατεία καί τήν απόφαση τοῦ Νομάρχου γιά ἀργία τήν ἐπόμενη μέρα.

- Νά βλέπουμε σήμερα τά πρόσωπα τῆς νιότης μας (τόν Γιώργο, τόν Ἀχιλλέα, τόν Μίνωα, τόν Σπύρο, τόν Στέφανο καί τόσους ἄλλους), γιά μιά περίοδο πού, ὅσο δύσκολη καί ἄν ἦταν, ἦταν ὅμως ἡ καλύτερή μας, ἡ πιό ξέγνοιαστη.

- Καί σήμερα νά χαϊδεύει κάποια μαλλιά πού ἀραιώσαν ἢ ἄσπρισαν καί κάποιες κοιλίτσες πού μεγάλωσαν. Συμμαθητή πού τόν ἤξερες νεαρό καί τώρα ἔγινε παππούς καί σοῦ ἐξιστορεῖ ὅτι ἔχει κάνει 3 by-pass.

- Τό σκασιαρχεῖο νά πηγαίνουμε στόν «Κάρτο» στά «ποδοσφαιράκια», κάτι ὅμως πού ἀπαγορευόταν. Ἔτσι, ὅταν ὁ καθηγητής ἔκανε «ἔφοδο» γιά νά ἐντοπίσει τούς «ἄτακτους» μαθητές, αὐτοί ἔφευγαν ἀπό τήν πίσω πόρτα.

- Τί χαρά πού νιώθαμε –ἄν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα– νά νοικιάσουμε γιά μιά ὥρα ποδῆλατο!

- Τήν πρώτη ἐμφάνιση (1958) τοῦ στυλογράφου καί τήν κατάργησι τοῦ μελανοδοχείου καί τῆς πέννας. Καταργήθηκε καί τό σπάζισμα τοῦ «καλαμαριοῦ» στόν τοῖχο τοῦ κτιρίου, σπάζοντας ἔτσι καί τήν καταπίεσί μας.

- Τόν Φιλόλογο Ἀχ. Παπαδοῦλη, πού σήκωνε γιά ἐξέταση τούς μαθητές κατά τριάδες ἢ κατά χωριό! (ὀρίστε στόν πίνακα ἡ Χάλκη ἢ ἡ Τερψιθέα κ.ἄ.).

- Νά θυμηθοῦμε τούς συμμαθητές μας ἀπ' τά χωριά, πού ἔμεναν σέ νοικιασμένα δωμάτια δυό-δυό καί τρεῖς-τρεῖς, τά περισσότερα χωρίς θέρμανση ἢ ἄλλες στοιχειώδεις ἀνάσεις.

- Συμμαθητές πού σήμερα εἶναι καταξιωμένα μέλη τῆς Λαρισαϊκῆς κοινω-νίας.

- Τήν ἀναμονή κάθε Τετάρτη (ἡμέρα τῆς ἐβδομαδιαίας Λαϊκῆς Ἀγορᾶς, γιά ὅλο τόν Νομό), τοῦ καλαθιοῦ μέ τά τρόφιμα πού ἔστελναν οἱ γονεῖς τους, ἀλλά καί τό μπάνιο τους στά Δημοτικά Λουτρά τοῦ ΟΥΗΛ (στή θέση τους σήμερα εἶναι τό Προσκήνιο Πολιτισμοῦ).

- Οἱ συμμαθητές μας ἦταν ἀπό πολλά ἐπίπεδα, μορφωτικά, κοινωνικά, οἰκονομικά, πνευματικά, ἀλλά αὐτά δέν δημιουργοῦσαν ἐμπόδια καί φράγματα γιά νά ἀναπτυχθοῦν σχέσεις εἰλικρινοῦς φιλίας καί ἰσχυροῖ δεσμοῖ, πού διατηροῦνται ἀκόμη καί σήμερα.

- Τά διάφορα παιδονομικά σχολικά μέτρα, ἀδιανόητα σήμερα!

- Ὅχι κυκλοφορία τών μαθητῶν, πέραν τῆς 7.30 βραδινῆς ὥρας.

- Ὑποχρεωτικό το πηλίκιο, στό σχολεῖο, ἢ τήν κυκλοφορία στήν πόλη (ἄλλως ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος τῆς ἀποβολῆς).

- Άπαγορευόταν ἡ «βόλτα» στήν κεντρική πλατεία.
- Μαλλιά κομμένα «ἐν χρῶ» ἢ «πατσαλί».
- Ὅχι ὑπερπλήθιση τῆς περιφραξῆς, οὔτε ἔξοδος ἀπό τό προαύλιο στό διάλειμμα.
- Ὁ κινηματογράφος ἀπαγορευμένος, χωρίς τήν ἄδεια τοῦ Γυμνασίου καί γιά ταινίες ἐγκεκριμένες ἀπό τόν Σύλλογο τῶν Καθηγητῶν.
- Ἡ προαγωγή ἀπό τάξη σέ τάξη ἦταν δύσκολη (π.χ. στήν Ζ΄ τάξη, ἀπό συνολικά 88 μαθητές, προήχθησαν 44, ἀπερρίφθησαν 30 καί παραπέμφθηκαν σέ ἐπανεξέταση 14).
- Ἡ ἀναλογία καθηγητῶν πρός μαθητές ἦταν 1:60, μέ ἀποτέλεσμα νά υπάρχουν δυσκολίες στή διδασκαλία, τήν πειθαρχία καί τήν ἀξιολόγηση.
- Ἀποβολές ἀπό 1 ἕως 8 ἡμέρες, μέ κλιμάκωση, ἢ διαρκῆς ἀποβολή. Ἀποβολή μέ κλήρωση, γιά ὅλη τήν τάξη!
- Οἱ ὥρες διδασκαλίας πολλές (36), ἀκόμη καί τό Σάββατο.
- Διάβασμα ἐξωσχολικῶν βιβλίων καί περιοδικῶν, ἀπαγορευμένο (κυνηγητό γιά τίς μεταφράσεις τῶν Ἀρχαίων ἢ τίς λύσεις τῶν Μαθηματικῶν). Ὅνειρο ἄπιαστο γιά τήν ἐποχή μᾶς ἦταν ἡ βιβλιοθήκη, τά ἐργαστήρια ἢ οἱ ἀθλητικές ἐγκαταστάσεις.
- Τά βιβλία στή σάκα ἢ στό χέρι. Τά βιβλία τά προσέχαμε, τά «ντύναμε» μέ κόλλα μπλέ καί κάθε Σεπτέμβριο, τά πουλούσαμε, γιά νά ἀγοράσουμε τά βιβλία τῆς ἐπόμενης τάξης.
- Ὁ ἐκκλησιασμός, τακτικός καί ὑποχρεωτικός.
- Ὑποχρεωτική ἡ ποδιά γιά τίς μαθήτριες (καταργήθηκε τό 1976).
- Οἱ σχέσεις ἀγοριῶν-κοριτσιῶν, ἀνύπαρκτες.
- Ὁ κινηματογράφος μονοπωλοῦσε τήν διασκέδαση (γιά «κατάλληλα» ἔργα καί ὄχι μετά τήν 7:30 ὥρα), ὅπως καί οἱ ποδοσφαιρικοί ἀγῶνες. Ἀπαγορευόταν τά «ποδοσφαιράκια» καί τό μπυλιάρδο.
- Τό κλείσιμο τοῦ σχολείου, τό 1956, γιά 12 ἡμέρες λόγω ἐπιδημίας γρίπης.
- Τό σχολεῖο εἶχε τούς ἐξωτερικούς τοίχους διάτρητους ἀπό σφαίρες, καί ἡ θέρμανση ἦταν ἀνύπαρκτη (μέ σόμπες ξύλων).
- Ἡμερήσια ἐκδρομή στόν Ἀμπελῶνα, τά Τέμπη-Πυργετό, Καλά Νερά κ.ά. Σήμερα τά παιδιά καί τά ἐγγόνια μας ἔχουν ταξιδέψει σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα ἢ καί τό Ἐξωτερικό – τότε ὑπῆρχαν μαθητές πού, γιά πρώτη φορά, ἔμπαιναν σέ τρένο, ἢ ἔβλεπαν θάλασσα! (Ὁ κόσμος μας ἄλλαξε καί κάποιες ἀναμνήσεις μας μπορεῖ νά θεωροῦνται ψεύτικες ἢ παραμύθια!).
- Κάθε Φεβρουάριο καί Ἰούνιο γράφαμε διαγωνισμούς.

- Τό καλοκαίρι – Πάσχα – Χριστούγεννα, αρκετοί μαθητές εργάζονταν, γιά νά εξοικονομήσουν τά έξοδα του σχολείου.

- Τά παρατσούκλια των συμμαθητών (Λόρδος, Παντέκας, Φαρούκ, Κινέζος, Τάνο και Άλλα).

- Η τάξη μας είχε τί μεγάλη τύχη, νά διαθέτει και φωτογράφους. Ήτσι οί περισσότερες ενδιαφέρουσες στιγμές και έκδηλώσεις απεικονίστηκαν και διασώθηκαν μέχρι σήμερα χάρις στίς φωτογραφικές μηχανές των συμμαθητών μας, οί όποιοι πρόθυμα μās έκαναν τί χάρη νά φωτογραφίζουν όλες τίς τρέλες μας.

- Νά επαναδραστηριοποιήσουμε τί μνήμη μας, σ΄ ένα ταξίδι σέ έποχές, όνόματα και όνομασίες πού σημάδεψαν τί ζωή τής γενιάς μας, σκιαγραφώντας τίν εικόνα εκείνης τής έποχής και δίνουν τίν ατμόσφαιρα, τόν ρυθμό και τόν τρόπο μās διαφορετικής απ΄ τί σημερινή ζωή.

- Θύμισες αγαπημένες, ντυμένες μέ τίς προσδοκίες και τά όνειρα των έφηβικών χρόνων. Θύμισες πού ή μαθητική ζωή άφίνει στή μνήμη και τίν καρδιά – πρόσωπα – εικόνες – λόγια πού συντροφεύουν παντοτινά τί σκέψη μας.

- Κινητοποιείται ή μνήμη μας, έπιτρέποντάς της ξεφρενη ν΄ ανατρέξει σέ χρόνους άλλοτινούς, πού έν πολλοίς καθόρισαν ποικιλοτρόπως τό παρόν μας.

- Μέ τίν άφορμή τής συμπλήρωσης 118 και 120 χρόνων από τίν ίδρυση του Α΄ Γυμνασίου Άρρένων Λάρισας πραγματοποιήθηκαν δύο έκθέσεις φωτογραφίας (Οκτώβριος του 2007 και Ίανουάριος του 2010) στό «Χατζηγιάννιο Πνευματικό Κέντρο» στην αίθουσα «Τάκης Τλούπας» μέ διοργανωτές τόν Δήμο Λάρισας, τόν ΠΟΔΑ και τί Φωτογραφική Λέσχη Λάρισας.

- Ο ίατρος-ιστοριοδίδης Νίκ. Παπαθεοδώρου, σέ δημοσιεύσεις του (ιχνηλατώντας τίν παλιά Λάρισα 2014 και 2016) αναφέρθηκε αναλυτικά στην πολυποικίλη ιστορική διαδρομή του κτηρίου του Γυμνασίου Λαρίσης.

- Γιά τό Α΄ Γυμνάσιο Άρρένων Λάρισας, οί άπόφοιτοι του σχολικού έτους 1957-58 δημιούργησαν τό «Λεύκωμα άποφοίτων του 1958». Ήνα ξεχωριστό λεύκωμα, πού γυρίζει τό ρολόι του χρόνου σέ μία Λάρισα διαφορετική από τί σημερινή μέ φωτογραφίες πού θυμίζουν στους παλαιούς μαθητές τά όμορφα και άνέμελα χρόνια του σχολείου, τους θυμίζουν τό σχολείο πού μαζί του συνδέσανε τά όνειρα, τίς έλπίδες και τίς φιλοδοξίες τους γιά τό μέλλον. Ήνα λεύκωμα πού δίνει ζωντανές άκόμη μνήμες τής τότε μαθητικής ζωής, άνοίγοντας ένα νοσταλγικό παράθυρο στό παρελθόν.

- Τό βιβλίο του Φυσικού-Νομικού κ. Γιάννη Μήτσιου «Α΄ Γυμνάσιο Άρρένων έν Λαρίση» (2006-Έκδόσεις «Γνώση») άποτελεί μία κατάθεση τής ιστο-

ρίας του καί αναγνώριση τῆς πνευματικῆς του προσφορᾶς. Μᾶς κάνει νά μίν λησμονήσουμε τούς ἀνθρώπους (συμμαθητές-καθηγητές) πού μᾶς συντρόφευαν στή μαθητική μας ζωή.

- Ἐπίσης ἡ διπλωματική ἐργασία τῆς Ἀρχιτέκτονος κ. Νικολέτας Ἀρκούδα, στό πλαίσιο τοῦ θέματος «Ζητήματα ἱστορίας τῆς σχολικῆς ἀρχιτεκτονικῆς» ἀναφέρεται στήν ἴδρυση καί λειτουργία τοῦ Ἀ΄ Γυμνασίου Ἀρρένων Λάρισας, καθώς καί τόν σχεδιασμό, ἀνέγερση καί δομή τοῦ σχολικοῦ κτιρίου του.

- Καί μιά σύγκριση τοῦ «σήμερα» μέ τίν τότε ἐποχή.

Ἡ σχολική μας ζωή ἦταν σχεδόν προσωπική μας ὑπόθεση καί οἱ γονεῖς μας ἀπορροφημένοι ἀπό τίς τότε δυσκολίες τῆς ζωῆς, ζητοῦσαν ἀπό ἐμᾶς μόνο νά μελετοῦμε ὅσο περισσότερο μπορούσαμε γιά τήν πρόοδό μας, καί νά ἔχουμε ἦθος καί καλή συμπεριφορά.

Ἄν μάθαιναν ὅτι γιά κάτι τιωρηθήκαμε, ἢ ἄν παραπονιόμαστε γιά κάτι, ἢ ἡπότερη ἀπόδοσή τους ἦταν ἡ ἀπάντηση «καλά σέ κάνανε». Οἱ δέ δυσκολίες τῆς ζωῆς, τότε, δέν ἐπέτρεπαν νά ἐπισκέπτονται τό σχολεῖο παρά μόνον ἀραϊά καί ποῦ (συνήθως καθόλου).

Φυσικά ἦταν ἀδιανόητο, νά σταθεῖ γονιός, ἔξω ἀπό τό σχολεῖο ἢ τό κτίριο πού γράφαμε εἰσιτήριες ἐξετάσεις, περιμένοντας νά τελειώσουμε τό γράψιμο, πράγμα πού κακῶς, κάκιστα, συμβαίνει σήμερα.

Οὔτε καμία ἐφημερίδα ἐνδιαφέρθηκε ποτέ, ἄν τά θέματα ἦταν «βατά» ἢ δύσκολα!

- Θέλουμε νά θυμούμαστε καί νά τιμοῦμε ὅλους τους καθηγητές μας, πού παρ' ὅλη τήν αὐστηρότητά τους, προσπάθησαν νά μᾶς μεταδώσουν τίς γνώσεις τους, παρ' ὅλες τίς δυσκολίες πού ἀντιμετώπιζαν. Οἱ περισσότεροι διαμόρφωσαν τήν προσωπικότητά μας, τίς γνώσεις μας καί τό ἦθος μας. Μᾶς ἔδειξαν τόν δρόμο τῆς προσπάθειας, τῆς κοινωνικῆς καταξίωσης καί τῆς ἐπαγγελματικῆς μας ἀνέλιξης. Ἐνα δρόμο πού, στή συνέχεια, βαδίσαμε ὅλοι μας, καθένας ξεχωριστά, μέ προσπάθεια, αἰσιοδοξία καί ὄνειρα. Τούς θυμούμαστε, τούς τιμοῦμε καί τούς εὐχαριστοῦμε.

- Κι ὁμως αὐτά τά χρόνια ἦταν, ἴσως, τά καλύτερά μας, τά πύο συνειδητοποιημένα, παρά τίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζαμε. Ἀπό ἄγουρα παιδιά, ὠριμάσαμε, γίναμε ἔφηβοι-ἄνδρες, διαμορφώσαμε τίς προσωπικότητές μας, βιολογικά, πνευματικά, συναισθηματικά. Μιά πολύ σημαντική περίοδος πού χάραξε τόν δρόμο πού θ' ἀκολουθοῦσαμε ἀργότερα στή ζωή μας.

Κίνητρό μας ὄρατό, ἡ σταδιοδρομία καί ἡ καταξίωση μέσα ἀπό τήν προσπάθεια. Ἐτσι χτίσαμε τίς προσδοκίες μας καί ὀριοθετήσαμε τούς στόχους

μας. Μεγαλώσαμε σέ διαφορετική εποχή καί χρόνο, αλλά δέν ξεχνάμε ποτέ τά έφηβικά καί Γυμνασιακά μας χρόνια. Οί αναμνήσεις έρχονται, απρόσκλητες, από τό παρελθόν, θροιάζονται στό παρόν καί τό κυριεύουν.

Ζωντανεύουν μνήμες, από τά χρόνια της μακρινής έφηβείας, τής χαμένης νιότης.

Έρχονται, άλλοτε μέ χιούμορ, άλλοτε μέ συγκίνηση.

Βλέπουμε ένα κομμάτι του έαυτού μας!

* * *

Κλείνοντας τό αφιέρωμα αυτό στό Α΄ Γυμνάσιο Άρρένων Λάρισας, μιά αναβάπτιση στην εποχή των δύσκολων μιά όμορφων χρόνων, τής έλπίδας καί προσμονής γιά προσωπική καί συλλογική προκοπή, θά κάνουμε αναφορά στό βιβλίο «Οί παλιοί συμμαθητές» του Λευτέρη Παπαδόπουλου:

«...Οί παλιοί συμμαθητές δέν είναι μόνο τα παιδιά, πού πηγαίναμε στην ίδια τάξη ή τό ίδιο σχολείο. Οί παλιοί συμμαθητές είναι όλα τα πρόσωπα πού αγαπήσαμε, τότε πού ήμαστε παιδιά, έφηβοι, νέοι.

Οί παλιοί συμμαθητές μας δέν είναι μόνο πρόσωπα. Είναι καί οί δρόμοι καί πάγκα, άλάνες καί πετροπόλεμοι. Είναι τά πάνινα τόπια πού φτιάχναμε απ' τίς κουρελιασμένες κάλτσες μας...».